

GALAKTIKA

432. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

ROBERT
SILVERBERG

MÁRKI
ISTVÁN

+

SALLIS // SMELKA
// GRIGORJEV // M. BERTA
// BULGARIN

ALMA-SZÜRET

FALLAL A GLECCSERÉRT

ADATTÁROLÁS ÜVEGBEN

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

ELŐFIZETŐKNEK
CSAK
2490 Ft
HAVONTA

ÁRA: 2990 FT // 8 €

MOSTANTÓL ÁRKÖTÖTTség NÉLKÜL!

**PROVOKATÍV IRO-
DALMI CSEMEGE
A TESTVÉRI KÖTE-
LÉKEK REJTETT,
ELLENTMONDÁSOS
TERMÉSZETÉRŐL**

**MELCHIOR,
A PATIKÁRIUS
ÚJABB REJTÉLYEKBE
BOTLIK!
A GYILKOS EZÚTTAL
KÖZTÜNK JÁR!**

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

EGY IGAZÁN HOSSZÚ és rideg tél után végre újra itt a március. A tavasz közeledtével mindenkin úrrá lesz az optimizmus. Mindig rácsodálkozom arra, hogy mennyire képes befolyásolni a kedélyállapotunkat az időjárás. De nem kellene ennyire kiszolgáltatottnak lennünk, amikor nagyon egyszerű technikák állnak rendelkezésünkre. A legfrissebb tudományos kutatások szerint például elegendő annyi is, hogy kimutatjuk a hálánkat. Kiderült, hogy ez nem csupán udvariassági gesztus, hanem biológiai hatással is jár: képes formálni az agy idegi kapcsolatait. Az úgynevezett neuroplaszticitás (az agy alkalmazkodóképessége) révén, ha rendszeresen a pozitív dolgokra és az elismerésre figyelünk, megerősödnek azok az idegi pályák, amelyek az érzelmi egyensúlyért és a lelki ellenálló képességért felelősek. A hála gyakorlása azonnal fokozza a dopamin és a szerotonin termelődését – ezek a szervezet „jó közérzetért felelős” vegyületei –, miközben csökkenti a stresszhormonként ismert kortizol szintjét. Emellett aktíválja a homloklebe ny elülső részét és a hipotalamuszt, amelyek fontos szerepet játszanak a mentális egészségben. Más szóval: a hála segít „átnevelni” az elmét arra, hogy a jóllétre összpontosítson a feszültség helyett, és így hosszú távon is megváltoztatja az agy működési mintáját.

A fentiek szellemében különösen hálás vagyok azért, hogy egy ilyen nagyszerű kiadó élén állhatok, ilyen elkötelezett és inspiráló olvasóközönséggel. Büszkeséggel és hálával gondolok szerzőinkre is, akiknek munkája ismét kiemelkedő elismerésben részesült: az idei Zsoldos Péter-díj szűkített jelöltlistájára három novellánk, két műfordításunk és egy regényünk is felkerült. Ez utóbbi kategóriában a közönség is szavazhat! Ha tetszett nektek Szalóki Viktória *Hajnal* lánya című regénye, kérlek, szavazzatok rá az alábbi oldalon: <https://zsoldospeter.hu/zsoldos-dij-shortlist-2026/>.

Ugyancsak nagyon büszkék vagyunk Varga Balázs grafikusunkra, akinek T. J. Klune kötetéhez, a *Farkasok dalához* készített borítóját megvette egy francia kiadó.

Az idei tavasz garantáltan tartogat izgalmakat, de reméljük, lesz idő egy kis nyugalomra is – a Galaktika magazin legfrissebb számának társaságában.

dr. Mund Katalin
főszerkesztő

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(kovacs.tucsi.mihaly@gmail.com)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna,**

Nágel Tünde

Kommunikáció: **Valentin Réka**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Irodavezető: **Rövidné Szép Mónika**

(szekesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, úrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar SciFItörténelmi Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50 // 06-70/948-48-02**

Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Nyomdai kivitelezés: **Érdi Rózsa Nyomda**

Felelős vezető: **Juhász László**

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, partneri kedvezményekkel) **29 880 Ft (2490 Ft/hó)** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, partneri kedvezményekkel): **53 880 Ft/év (4490 Ft/hó)**
Partnereinknél a digitális Galaktika **2990 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **Erste Bank**

11600006-00000002-03092158 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a *Pannonia*

Könyvesboltban: www.pannonia.ca // e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:

irodó

ny
szat

Támogatja
a Magyar Kultúraért
Alapítvány

NOVELLÁK

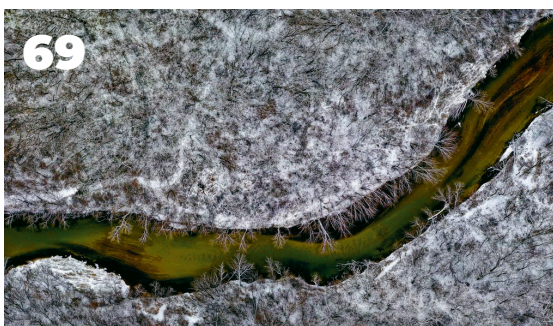
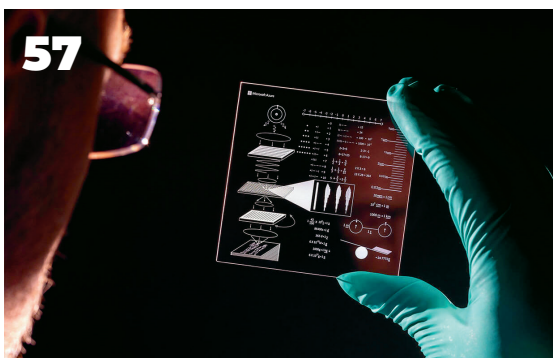
- 6 Robert Silverberg:** Vaklátás
- 28 Márki István:** A megdönthetetlen alibi
- 45 James Sallis:** Hulló levelek
- 58 Smelka Sándor:** A kényszerleszállás
- 64 Vlagyimir Grigorjev:** Út a Naphoz
- 73 M. Berta Enikő:** Orientáció
- 94 Faggyej Bulgarin:** Életszerű képzelgések

CIKKEK

- 24 Fókusz**
- 42 Zene**
- 44 James Sallis-megemlékezés**
- 50 Gondolatátvitel**
- 57 Zöld jövő**
- 60 Zene**
- 69 Zöld jövő**
- 70 Film**
- 72 Kapcsolatfelvétel**
- 86 Képregény**
- 92 Faggyej Bulgarin-életrajz**

GALAKTIKA XL

- 115 Szergej Beljajev:** Samuel Pingle kalandjai (befejező rész)
- 194 Jefim Zozulja:** Katapult doktor háza
- 200 Zsoldos Endre:** Sci-fi magazinok a Szovjetunióban

MÁRCIUSI FORRADALMI AKCIÓ!

15 KÖNYV
15%-OS ÁRON!

GALAKTIKABOLT.HU

Az akció időtartama: március 5-20., a készlet erejéig.

ELON MUSK ŪRTERVEI

Egy nemrégiben tartott, az xAI-jal foglalkozó találkozáson az egyik megbeszélés témája a Holdról történő jövőbeli műholdindítások lehetséges módja volt. Elon Musk, az xAI és a SpaceX vezérigazgatója az űrterveiről beszélt.

Elmondta, hogy egy napon egy mesterséges intelligencia alapú műholdgyárat szeretne építeni a Holdon, hogy létrehozza a következő generációs MI alapú adatközpont-szatellitét. Ezeket elektromágneses katapulttal állítanák Hold körüli pályára.

Musk most nem adott meg menetrendet az ötletek megvalósításához, ahogy azt általában teszi grandiózusabb tervei esetében. Nemrégiben azért is bíralták, amiért lefűjta a 2030-as évekre tervezett marsi emberes küldetést, és most ehelyett a Holdra telepített kolóniák létrehozásáról beszél.

„Nem tudok elképzelni semmi epikusabbat, mint egy elektromágneses kaptapultot a Holdon, és egy önfenntartó várost a Holdon, majd utazni a Holdon túlra, a Marsra, bejárni a Naprendszerünket, és végül odakint lenni a csillagok között, és meglátogatni ezeket a csillagrendszereket” – mondta Musk. „Talán találkozni fogunk földönkívüliekkel is.”

OTT A CÉLPONTOM, dűnyögte magában Juanito. Az ott. Ő tuti jó lesz.

A Földről érkező déli járatról leszálló új dinkókat fürkészte. Azt a pasast nézte ki magának, akinek egyáltalán nem volt szeme, az arca felső harmada a homlokától az ornyergéig üres volt, csupán a sima bőr alatt derengett valami halvány árnyék. Mintha kiradírozták volna onnan mindent, gondolta Juanito. De valójában valószínűleg soha nem is volt ott semmiféle szem pár. Nem úgy nézett ki, mintha utólagos génmódosítással vagy plasztikai műtéttel tették volna ilyenné, inkább úgy, mint aki eleve így született.

Tudta, hogy gyorsan kell cselekednie. Nagy a verseny. Tizenöt-husz fixer gyülekezett a váróteremben, mint a prédaleső keselyűk, és ott voltak köztük a legjobbak is: Ricky, Lola, Kluge, Nattathaniel, Delilah. Ma valamennyien mohónak tűntek. Juanito nem engedhette meg magának, hogy kimaradjon. Hat hete nem dolgozott már, és ideje volt újra pénzt keresni. Az utolsó melója egy nagy dumás, nagyzóló magyar volt, akit a Közhelyen és még vagy két-három másik műholdas világon is köröztek plutóniumcsempészet miatt. Juanito kihozta a helyzetből a maximumot, de nem dolgozhatott neki a végtelenségig. A jövevények megtanulják a rendszer sajátosságait, beolvadnak, láthatatlanná válnak, és nincs okuk tovább fizetni a segítőjüket. Akkor pedig új ügyfelet kell találni.

– Oké – mondta Juanito, kihívóan körülnézve. – Nekem az kell. Az a furcsa fazon. Akinek csak félig van arca. Akarja még valaki?

Kluge nevetve legyintett:

– Viheted, haver.

SFWA
NAGYMESTER

HUGO
DÍJAS SZERZŐ

NEBULA
DÍJAS SZERZŐ

LOCUS
KÖZÖNSÉGDÍJAS
SZERZŐ

**JOHN W.
CAMPBELL**
EMLÉKDÍJAS
SZERZŐ

**NEM JELENTETT GON-
DOT MEGTALÁLNI A VAK
EMBER. SOKKAL MAGA-
SABB VOLT, MINT A TÖBBI
DINKÓ, EGY NAGY TERME-
TŰ, HARMINC ÉV KÖRÜLI
FÉRFI, ERŐS CSONTOZA-
TÚ, IZMOS. A RAGYOGÓ
FÉNYBEN ÜRES HOMLOKA
ÚGY CSILLOGOTT, MINT
EGY IRÁNYJELZŐ.**

ROBERT SILVERBERG

VAKLÁTÁS

– Naná! – vetette oda Delilah kissé meg-
borzongva. – A tiéd lehet.

Ez elszomorította Juanitót, hogy a lány
így beszállt a kórusba. De hát sajna, Delilah
sosem volt túl fantáziadús.

– Jézusom! – morogta a lány. – Lefoga-
dom, hogy sok bajod lesz vele.

– A baj hozza a legjobb pénzt – vont
vállat Juanito. – De ha te könnyű melót
akarsz, a te bajod. – Rámosolygott a lány-
ra, és intett a többieknek. – Ha senkinek
nincs kifogása, akkor én most ráröppenek.
Viszlát, pajtik!

Belépett az űrkomp-csarnokba, és a
fal mentén lefelé indult. Vakító napfény
csillant meg a dokkolómodul ezüstös pe-
remén és az űrsikló vastag, oszlopszerű
dokkolócsövén, amely úgy ékelődött a mo-
dul közepébe, akár egy lándzsa a fánkba.
A fal túlsó oldalán az új dinkók bizony-

talán léptekkel haladtak el El Supremo tíz
méter magas portréja előtt, majd tovább
a vörös üvegszálas sátorba, a fertőtlenítő
kamrába. Mint általában, ők is nehezen
boldogultak az alacsony gravitációval. Itt,
a központi csomópontban mindössze egy
tizenhatod g volt.

Juanitót mindig is érdekelte, miért jön-
nek ide a dinkók, mi elől menekülnek.
Csak kétféle ember érkezik a Valparaísora:
azok, akik el akarnak rejtőzni, és azok,
akik keresnek valamit vagy valakit. Ez itt
egy hatalmas, biztonságos menedék. Ha
háborítatlan életre vágysz, a Valparaísora
jössz, és vásárolsz magadnak egy kis ma-
gánszférát. Ám ez azt jelenti, hogy tettél
valami olyasmit, ami miatt mások nem
akarnak békén hagyni. Mindig akadt itt
mindkétféle: akik bujkáltak és akik őket
keresték, El Supremo pedig jóindulattal vi- ➔

seltetett irántuk, és bezsebelte a részesedését. No persze nem csak ő húzott hasznot belőlük.

Alant az új dinkók megpróbálták fesztelenül, határozottan járni. Ám ez nehéz volt, kissé meggörnyedve, mintha attól félnél, hogy ha túl erősen teszed le a lábadd, fellebegsz a levegőbe. Juanito imádta, ahogy csoszogtak, szinte székrekedésesen cammogtak.

Őt soha nem zavarta a gravitáció. Egész életét itt, a műholdvilágon töltötte, és természetesnek vette, hogy a nehézkedés a központtól való távolság függvényében változik. Az ember automatikusan kompenzáló mozdulatokat tesz, ennyi az egész. Nehezen tudott elképzelni olyan helyet, ahol a gravitáció mindenhol és mindig ugyanolyan. Soha nem járt a Földön vagy más természetes bolygón, nem is érdekelte, és nem is állt szándékában.

A karanténkapunál egy android örködött. A névtábláján – vagy bármiféle címke volt is a mellkasán – Velcro Exxon jelzés állt. Juanito már látta őt korábban is a kapunál. Amikor közelebb ért, az android ránézett, és azt mondta:

- Máris megint dolgozol, Juanito?
- Enni csak kell, nem igaz?

Az android vállat vont. Valószínűleg számára nem volt olyan fontos az étkezés.

– Már nem annak a plutóniumcsempésznek segédkezel a Közhelyen?

Juanito mosolyogva válaszolt:

- Miféle plutóniumcsempésznek?
- Aha – felelte az android. – Értelek.

Kinyújtotta viaszos bőrének kezét, és Juanito egy 50 callaghanós érmét helyezett bele. A vámtartályba való illegális bejutás szokásos díja csak 35 callie volt, de Juanito hitt a vagyon méltányos megosztásában, különösen a hatóságok esetében. Végül

is nem lennének kötelesek beengedni őt ide. Néha több fixer jelenik meg itt, mint amennyi dinkó, és akkor a kapuőröknek kell válogatni közülük. Nekik többet fizetni kifejezetten okos befektetés.

– Nagyon köszönöm – nyugtázta az android. – Rendkívül köszönöm.

Megnyomta a szkennel engedélyező gombját. Juanito átlépett a biztonsági pajzson, be a vámtartályba, és körülnézett, hogy megkeresse a kiszemeltjét.

Az új dinkókat ekkor terelték be a fertőtlenítő kamrába. Ennek nem igazán örültek – bosszankodtak, mint mindig –, de az örök továbbhajtották őket a menyegyzeti fúvókákból áradó rózsaszín, zöld és sárga sprayfelhők között. Senki sem juthatott ki a vámkaranténból anélkül, hogy áthaladt volna azon a kamrán. El Supremo paranoiásan féltette a Valparaíso zárt ökoszisztémáját az egzotikus mikroorganizmusoktól. El Supremo sok minden miatt paranoiás volt, érthető módon. Nem lehet senki harminchét éven át egyedüli és abszolút uralkodója a saját kis műholdvilágának anélkül, hogy komoly paranoiás vonások alakulnának ki a jellemében.

Juanito a vámtartály nagy, íves üvegfalához dőlt, és a sterilizáló ködön át leskelődött. A többi fixer is kezdett beérkezni. Juanito figyelte, mint választják ki maguknak a potenciális ügyfeleket. A legtöbb dinkó azonnal aláírta a szerződést, miután elmagyarázták nekik a feltételeket, de mint mindig, néhányan elhárították a segítséget, és egyedül indultak útnak. Idióta, zsigori seggfejek, gondolta Juanito. De majd megtanulják, hogy a Valparaíson semmire sem mennek egy jó fixer nélkül, függetlenül attól, milyen okosnak tartják magukat.

Végül is ez egy szabad vállalkozási övezet. Ha ismeri az ember a szabályokat, itt örökre biztonságban lehet. Ha nem, akkor nem.

Ideje lecsapni rá, gondolta Juanito.

Nem jelentett gondot megtalálni a vak embert. Sokkal magasabb volt, mint a többi dinkó, egy nagy termetű, harminc év körüli férfi, erős csontozatú, izmos. A ragyogó fényben üres homloka úgy csillogott, mint egy irányjelző. Látszólag nem zavarta az alacsony gravitáció, mint ahogy a vaksága sem. Könnyed, magabiztos, szinte már kecses léptekkel mozgott a vámterületen.

Juanito odasétált, és megszólította:

– Én leszek a fixere, uram. Juanito Holt.

– Alig ért a vak ember könyökéig.

– „Fixer”?

– Intéző. Az újonnan érkezőknek nyújtok segítséget. Elintézem a beutazási formalitásokat. Vámkezelés, pénzváltás, szállásfoglalás, vagy akár állandó letelepedési engedély, ha szükséges. Egyedi igényekre külön szolgáltatásokat is nyújtok.

Juanito várakozással nézett fel a kifejeztelen arcra. A szem nélküli férfi egyenesen visszabámult rá, ami erős szemkontaktus lett volna, ha a dinkónak van szeme. Ez ijesztő volt. Az az érzés pedig még ijesztőbb, hogy Juanito úgy érezte, a szem nélküli férfi tisztán látja őt. Egy pillanatra arra gondolt, hogy vajon ebben az üzletben ki fogja irányítani a másikat.

– Milyen különleges szolgáltatásokról beszélés?

– Bármiről, amire csak szüksége van – válaszolta Juanito.

– Bármit megteszel?

– Bármit. Ez itt a Valparaíso, uram.

– Mmm. Mennyi a díjad?

– Az alapösszeg kétezer callaghano hente. A különleges szolgáltatások külön fizetendők, a nehézségüktől függően.

– Ez mennyi capbloc dollárban, már-mint az alapdíj?

Juanito sietve átszámolta.

– Az nem is olyan vészes – fontolgatta a vak ember.

– Minimum két hét előre fizetendő.

– Mmm – latolgatta a férfi. Ismét az az intenzív, szem nélküli tekintet, amely szinte átlátott rajta. Aztán hirtelen megkérdezte: – Hány éves vagy?

– Tizenhét – felelte Juanito őszintén, mivel váratlanul érte a kérdés.

– És elég jó vagy, ugye?

– A legjobb. Itt születtem. Mindenkit ismerek.

– Nekem a legjobb kell. Elfogadsz elektronikus kézfogást?

– Persze – válaszolta Juanito. Túl könnyen ment. Elgondolkodott, hogy nem kellett volna-e heti háromezer callie-t kérnie, de már késő volt. Előhúzta flex terminálját a tunikája zsebéből, és belecsúsztatta az ujjait. – Valparaísoi Egyesült Callaghan Bank. A kód 22-44-66, és nyugodtan beállíthatja ezt alapértelmezettként, mivel itt ez az egyetlen bank. Az 1133-as számla az enyém.

A vak férfi felcsatolta a saját terminálját, és fürgén bepötyögött valamit a csuklóján lévő számbillentyűzeten. Aztán határozottan megragadta Juanito kezét, amíg az érzékelők egymásra nem simultak, és végrehajtotta az átutalást. A fiú megérintette a „megerősítés” ikont, mire a tenyerében felvillant egy élénkzöld felirat: + 4000 cl. A küldő neve Viktor Farkas, a Liechtensteini Királyi Egyesült Bank számlájáról.

– Liechtenstein? – csodálkozott Juanito.

– Az egy földi ország?

– Nagyon kicsi. Ausztria és Svájc között.

– Svájcra már hallottam. Maga a Liechtensteinen él?

– Nem – válaszolta Farkas. – Csak a bankszámlám van ott. De egyébként mi, földiek ezt úgy mondjuk: *Liechtensteinben*, nem pedig rajta. *Liechtenstein* nem sziget. Most már elmehetünk innen?

– Még kell egy tranzakció! – mondta Juanito. – Küldje át nekem a belépési adatcsomagját! Poggyászfelvétel, útlevél, vízum. Így mindkettőnknek sokkal könnyebb lesz kijutni innen.

– Hogy könnyebben eltűnhess a bőröndömmel, ugye? És akkor soha többé nem talál nálak meg, igaz?

– Azt hiszi, ilyet tennék?

– Jobban megéri neked, ha nem teszed.

– Meg kell bíznia a fixerében, Mr. Farkas! Ha nem bízik benne, akkor a Valparaíso senki másban sem bízhat.

– Tudom – biccentett Farkas.

A jövevény poggyászainak begyűjtése és a vámmentesítésből való kivitelezés további fél órát vett igénybe, és körülbelül kétszáz callie-be került különféle kenőpénzek formájában, ami nagyjából a szokásos tarifa volt. Mindenkit meg kellett kenni a poggyászkezelő androidoktól kezdve a pénzváltóban ülő, aranyos, de fennhéjázó pénztároslanynig. Juanito tudta, hogy a legtöbb világban nem így működnek a dolgok, de a Valparaíso más volt, mint a legtöbb világ. Egy olyan helyen, ahol a fő iparág a szökevények bújtatása és védelme, logikus, hogy a gazdaság alapja a kenőpénzek újrafelosztása.

Farkas azonban nem tűnt menekülni. Amíg a poggyászra várt, Juanito megnézte a vak ember által átadott szoftver adatait, és látta, hogy a férfi hathetes látogatói vízummal tartózkodhat itt. Tehát nem bujkál, hanem keres. Nos, az sem gond. Mindkét oldalon lehet profitot szerezni. Nem gyakran nyomozott életében, de úgy gondolta, tud alkalmazkodni.

A másik furcsaság Farkassal kapcsolatban, hogy bár nem volt szeme, nem viselkedett vakként. Amikor kiérték a vámmentesítésből, megfordult, visszamutatott El Supremo hatalmas portréjára, és azt kérdezte:

– Az ott ki? Az elnökök?

– A Védelmező, ez a titulusa. A Generalissimo. El Supremo, Don Eduardo Callaghan. – Ekkor döbbsen rá Juanito az abszurdításra, és pislogva így szólt: – Elnézést. Ön látja azt a képet, Mr. Farkas?

– Úgy is mondhatjuk.

– Ezt nem értem. Látja vagy nem látja?

– Igen és nem.

– Ezzel nem igazán segített, Mr. Farkas.

– Majd később elmagyarázom – vetette oda a férfi.

Juanito mindig ugyanabba a szállodába, a San Bernarditoba vitte az új dinkókat, négy kilométerre a központtól, Cajamarca külvárosában.

– Erre! – nógatta a megbízóját. – A C-küllőnél kell szállni a liftbe.

Úgy tűnt, Farkasnak nem okoz gondot követni őt. Juanito időnként hátranézett, és látta, hogy a nagy ember három-négy méterrel mögötte halad a folyosón, egyenes léptekkel. Nincs szeme, gondolta a fiú, de valahogy mégis lát. Tutira lát.

A négy kilométeres liftezés lefelé a C-küllőn egészen a peremig mindvégig látványos volt. A lift üvegfalú fülke volt egy üvegfalú cső belsejében, amely a küllő külső oldalán futott végig, így mindent látni lehetett: a hatalmas, kerekekből és tengelyekből álló, bonyolult szerkezetet, magát a Föld körüli pályán keringő mesterséges világot, a Valparaísót. A központi agyból hét hatalmas küllő meredt szét a távoli peremgyűrű felé, és mindegyiken hét-hét üveg-

és-alumínium gömb függött – ezekben voltak a lakóövezetek, az üzleti negyedek, a gazdaságok, a szabadidős zónák és az erdőrezervátumok. Ahogy a lift ereszkedett – és vele együtt nőtt a gravitáció, egyre közelebb kerülve a peremvárosok földi mértékű vonzásához –, a nap fénye élesen csillant meg a szomszédos küllőkön. Időről időre a Föld hatalmas, kék domborulata is feltűnt odakint, betöltve az eget, százötvenezer kilométerre innen, és körülötte megannyi más műholdvilág szikrázott a pályáján, akár egy medúzaraj egy hatalmas, fekete óceánban. Mindenki, aki a Földről jött, így mondta: „Mint a medúzák az óceánban.” Juanito nem értette a hasonlatot – magát a medúza, azaz „zseléhal” megnevezést, hogy hogyan lehet zseléből egy hal, vagy hogy egy hétküllös műhold világa hogyan hasonlíthat bármiféle halra, de hát mindenki így mondta.

Farkas nem említett medúzákat. Ám úgy tűnt, mintha valami módon tényleg élvezné a kilátást. Merőn koncentrálna simult a lift üvegfalához, szorosan markolva a korlátot, és egyetlen szót sem szólt. Időnként egy-egy kis szisszenő hangot hallatott, amikor valami különösen lenyűgöző látvány tárult eléjük odakint. Juanito a szeme sarkából leste. Vajon mit láthat? Még egy rezdülést sem lehetett érzékelni azon a sima, árnyékos részen, ahol a szemének kellett volna lennie. Mégis, valahogy kilátott abból a széles, üres, csillogó bőrfelületből az orra felett. Ez nagyon zavarba ejtő volt. Sőt, kifejezetten furcsa.

A San Bernarditóban Farkas ablakos szobát kapott, kilátással a csillagokra. Juanito mindig megkente a szálloda alkalmazottait, hogy jól bánjanak az ügyfeleivel. Ezt az apjától tanulta gyerekkorában, amikor még nem tudta megkülönböztetni

a Schwarzschild-szingularitást egy lefordított aduásztól. „Fizess azért, amire szükséged lehet”, mondogatta az apja. „Vedd meg előre, és az jó eséllyel a rendelkezésedre áll majd, amikor szükséged lesz rá.” Az apja forradalmár volt Közép-Amerikában a Birodalom idején. Ha a forradalom sikerrel jár, miniszterelnök lett volna. De nem így történt.

– Segítsek kipakolni? – kérdezte Juanito.

– Megoldom.

– Aha, jó – dűnnyögte a fiú.

Az ablaknál állt, és az eget nézte. Akárcsak a többi műholdvilág, a Valparaíso is védve volt a kozmikus sugárzás és a kóbor meteoritok ellen: kettős burka között háromméteres rétegben holdi salak húzódott. A külső héj mentén V alakú nyílások sorakoztak, tükörrel bélelve, hogy beengedjék a napfényt, de kizárják a nagy energiájú sugárzást. A szálloda szobáit úgy alakították ki, hogy mindegyikből kilátás nyíljon az ürre ezeknek a V alakú fénycsatornáknak a vonalán. Cajamarca városa jelenleg a sötét oldal felé fordult, és a csillagok szemképráztató élességgel ragyogtak odakint.

Amikor visszafordult az ablaktól, látta, hogy Farkas már rendezetten beakasztotta a ruháit a szekrénybe, és aprólékosan, precízen borotválkozott egy kicsi, kézi lézerrel.

– Kérdezhetek valami személyeset? – tudakolta Juanito.

– Azt szeretném tudni, miként látok?

– Elég elképesztő, azt kell mondanom.

– Nem látok. Vagyis nem igazán. Pontosan olyan vak vagyok, amilyennek hiszel.

– De akkor hogyan...?

– Vaklátásnak hívják – folytatta Farkas.

– Proprioceptív látás.

– Mi?

Farkas elmosolyodott.

– Rengeteg adat kering körülöttünk, amelyeket nem a szemünkkel látható, viszszavert fény formájában érzékelünk. Ebben a szobában is millió rezgés táncol a vizuális tartományon kívül. Légáramlatok haladnak el mellettünk, és átalakulnak az általuk érintett tárgyak hatására. És nem csak a légáramlatok. A tárgyaknak tömegük van, hőjük van, és... bár ez a kifejezés neked semmit sem fog mondani... *alaktömegük*. Ez a tömeg és a forma kölcsönhatásával kapcsolatos tulajdonság. Érted, miről beszélek? Gondolom, nem. Nézd, ha akarod, a szemmel látható érzékelésen túl rengeteg más információ áll rendelkezésedre. És én ezekre összpontosítok.

– Valamiféle eszköz révén érzékeli ezeket? – faggatta Juanito.

Farkas megérintette a homlokát.

– Itt van. Velem született.

– Valami érzékelőszerv a szem helyett?

– Közel jársz.

– Akkor mit lát? Milyennek érzékeli a dolgokat?

– Számodra hogy néznek ki? – kérdezett vissza Farkas. – Te milyennek látsz egy széket?

– Hát, négy lába van meg egy háttámlája...

– Hogy néz ki egy láb?

– Hosszabb, mint amilyen széles.

– Rendben. – Farkas letérdelt, és végigsimította a fekete, csőszerű lábakat az ágy mellett álló, csúnya kis széknél. – Megérintem a széket, érzem a lábak alakját. De nem látok láb alakú formákat.

– Akkor mit?

– Ezüst gömböket, amelyek kövér ívekbe gördülnek. A szék háttámlája kettéhajlik és összehajtódik. Az ágy egy fényes higanytó, amelyből hosszú, zöld tüskék meredeznek. Te hat kék gömb vagy, egymásra rakva, amelyeken keresztül egy vastag, narancssárga kábel fut. És így tovább.

– Kék? – kérdezte Juanito. – Narancssárga? Honnan tud maga a színekről?

– Ugyanúgy, ahogy te. Az egyik színt kéknek hívom, a másikat narancssárgának. Nem tudom, hogy hasonlítanak-e a te kékedre vagy narancssárgádra, de mit számít? Az én kékem számomra mindig „kék”. Különbözik attól a színtől, amit pirosnak látok, és attól, amit zöldnek. A narancssárga mindig narancssárga. Ez az egymáshoz képest meglévő viszonyokról szól. Érted?

– Nem – felelte Juanito. – Hogyan lehet bármit is megérteni? Amit lát, annak semmi köze sincs a dolgok valódi színéhez, alakjához vagy a helyzetéhez.

Farkas megrázta a fejét.

– Tévedsz, Juanito. Számomra az, amit látok, az a valódi forma, szín és helyzet. Én világ életemben csakis ilyennek ismertem. Ha most normális szemet tudnának beültetni nekem, ami állítólag nagyjából ötvenszázalékos eséllyel oldható meg, és emellett rendkívül kockázatos műtét lenne, akkor elvesznék a ti világotokban. Évekig tartana, mire megtanulnám, hogyan kell a normál látással eligazodni. Vagy talán örökké. Viszont az enyémben jól boldogulok. Persze tisztában vagyok azzal, hogy amit vakon látok, az nem a „valódi” forma. De konzisztens ekvivalenseket látok. Érted? Egy szék mindig úgy néz ki, ahogy én elképzelem, még akkor is, ha tudom, hogy a székek valójában mások számára nem ilyenek. Ha úgy látnál, ahogy én, számodra minden úgy nézne ki, mintha egy másik dimenzióból származna. Valójában tényleg egy másik dimenzióból való. Az információ, amivel dolgozom, más, mint amit te használsz, ennyi az egész. És a világ, amelyben mozgok, teljesen másnak tűnik, mint a normál emberek számára. Viszont látok, a magam sajátos módján. Érzékelem

a tárgyakat, és kapcsolatokat teremtek közöttük, térbeli érzékelésem van, pont úgy, mint neked. Érted, fiú? Érted?

Juanito eltöprengett ezen. Elég furcsán hangzott. A világot torz tükörben látni, foltokban és gömbökben, narancssárga kábelekben és csillogó higanytavakban. Furcsa, nagyon furcsa. Egy pillanat múlva így szólt:

- És maga így született?
- Így.
- Valami genetikai baleset?
- Nem baleset – motyogta Farkas.
- Kísérleti alany voltam. Egy mesteri génmanipulátor dolgozott rajtam anyám méhében.

- Aha – mormolta Juanito. – Tudja, pont ez volt az első tipp, ami eszembe jutott, amikor megláttam kiszállni a siklóból. Ez biztos valami klónozási mellékhatás, gondoltam. De miért... miért? – Elakadt a szava.
- Zavarja, ha erről beszélünk?

- Nem igazán.
- Miért hagyták a szülei, hogy...?
- Nem volt más választásuk.
- És ez nem illegális? Beleegyezés nélküli génmanipuláció?
- Dehogynem – felelte Farkas. – Na és?
- De ki tesz ilyet...?

- Ez a Kazahsztán Szabad Államban történt, amelyről valószínűleg még soha nem hallottál. Ez egyike volt azon új országoknak, amelyek a Szovjetunió felbomlása után jöttek létre, és amelyről valószínűleg szintén még soha nem hallottál. Apám magyar konzul volt Taskentben. A széthullás idején megölték, az anyámat pedig, aki ekkor terhes volt velem, „önként” jelentkezették abba a magzati genetikai sebészeti kísérletprogramba, amelyet abban az időben kínai fennhatóság alatt végeztek a fővárosban. Akkoriban valóban figyelemre

méltó munka zajlott ott: az új köztársaság számára próbáltak új és hasznos ember-típusokat kitenyészteni. Én is egy ilyen kísérlet eredménye vagyok... mely az emberi érzékelés határainak kiterjesztésére irányult. A normális látásom mellé kellett volna vaklátást is kapnom, de nem egészen így sikerült.

- Nagyon nyugodtan beszél erről – vélte Juanito.

- Mi értelme lenne dühöngeni?
- Az apám is ezt mondogatta – bólogtatt Juanito. – „Ne dühöngj, állj bosszút!” Ő politikus volt a Közép-Amerikai Birodalomban. Amikor a forradalom kudarcot vallott, itt talált menedéket.

- Ahogy az a sebész is, aki megoperált a megszületésem előtt – mondta Farkas. – Tizenöt éve. És még mindig itt él.

- Aha – lehelte Juanito, és immár kezdte érteni a helyzetet.

- A férfi neve Vu Fang-suj – mondta Juanito. – Körülbelül hetvenöt éves, kínai, és ez minden, amit tudok róla, no meg azt, hogy sok pénzért keresik. Nem élhet túl sok kínai a Valparaíso-n, ugye?

- Talán már nem kínai – vélte Kluge.
- Sőt, lehet, hogy már nem is férfi – tette hozzá Delilah.

- Ez nekem is eszembe jutott – bólogtatt Juanito. – Ettől még megtalálhatjuk.

- Kit fogsz megbízni a nyomozással? – kérdezte Kluge.

Juanito határozottan nézett rá.

- Én magam csinálom.
- Te?
- Igen, én. Miért ne tehetném?
- Mert még soha nem végeztél nyomkövetést, ugyebár.

- Mindig van egy első alkalom – mondta Juanito, továbbra is mereven bámulva. ↪